

Jubileumskrift

Den Evangelisk Lutherske Frikirke
NAMSOS MENIGHET

1891 1991

Jarle Ingar Torbjørnsen

Det er nok mange ting og hendelser som skulle vært med når en skal lage jubileumsskrift for vår menighet. På grunn av at protokoller og skriv fra menighetens 50 første år er borte er det ikke så lett å få fullstendig oversikt over den tidsperioden.

Men vi håper at det vi her har fått med vil gi et bilde av de faktiske forhold slik det var. Videre er vårt ønske at jubileumsskriftet kunne virke slik at takken stiger til Gud og at noen kunne få se hans nåde og godhet gjennom det.

Jenny Holand

Benny og Oddvar Aglen

Leif-Inge Jensen

Gi Herren ære!

Hendelser, store og små begivenheter, gleder og sorger, festdager og motgang. Mennesker med iver og pågangsmot — med tro og visjoner. Mennesker som gleder seg — og som noen ganger gråter. Slik kan hundreåringens liv oppsummeres.

Men det er ingen grå og ubevegelig jubilant. Vi kan glede oss over ungdommelighet, friskhet og pågangsmot. Det er ingen krum-bøyd skapning — men en menighet med løftet blikk, som ser framover og oppover. Og når en ser nedover stolrekkene i kirka på Gullvikmoen en søndag formiddag fylles en med takk og glede. Takk og glede over alle de unge og barna som trofast finner sin plass i menighetens samling — side som side med dem som har lang fartstid både i livet og i menigheten.

Vi kan også glede oss over at menigheten i jubileumsåret har større kontaktflate enn kanskje noen gang — glede oss over ei god og tjenelig kirke og alt det fine som skjer.

Og midt i denne gleden stiger en bønn som er formet i første vers i Salme 115: «La ikke oss få ære, Herre, ikke oss, men ditt hellige navn! For du er god og trofast».

Ved passering av 100 år blir det klarere enn noe gang: Dette er ikke menneskers tanke og gjerning — det er Guds verk. Menigheten er ingen menneskelig idé — den er Jesu legeme på jorden — og den er et Guds under; bevart og holdt oppe gjennom skiftende tider og kår.

Visst skal vi med takknemlighet minnes de som viste pågangsmot og hadde handlekraft nok til å gå igang. Men uten Herren var det hele forgjeves og bortkastet. Det er Herrens hellige navn som tilkommer all takk, lovprisning og ære. Han som kalte oss med sitt hellige kall og frelste oss.

ikke på grunn av våre gjerninger, men ved sitt dyre blod som renser fra all synd. Og som ga oss menigheten og satte oss inn i den — gav oss et hjem på jorden. Et hjem og et sted der vi sammen kan lovprise han, der vi blir tatt vare på, og der vi kan få tjene ham, vår Herre og Frelser. En «misjonsstasjon» hvorfra vi kan gå ut og rope: «Dine synder er sonet — du kan bli fri!»

Og så ser vi og vil stadig få se: Herren er god og trofast! Levende er han nærværende i sin menighet med hele sin fylde av nåde, sannhet og makt.

Må Gud velsigne Namsos Frikirkemenighet. At vi også i nye år er en menighet hvor Herrens ild brenner og sprer Guds lys i denne verdens mørke — slik at mennesker ser Jesus og blir frelst.

Leif-Inge Jensen

Synodeformannen hilser:

Gratulerer med 100 års jubileet!

«For Herren er god, hans miskunnhet er evig, hans trofasthet varer fra slekt til slekt.»
Sal 100,3.

Når vi nå ved jubileet prøver å se noe tilbake, er det naturlig å si med salmisten: «Herren er god.» Gjennom hundre år har menigheten fått være en kilde til velsignelse, og Herren alene vet hvor mange det er som gjennom den er kommet til tro og blitt bevart. Gjennom hundre år har Herren holdt sin hånd over menigheten og bevart den. All ære og takk til Gud!

Hundre år er vanligvis en meget høy alder. Men slik er det ikke for menigheten. Den fornyes stadig ved at nye generasjoner tar over der de forrige slutter. Og det viktigste er at menigheten er en guddommelig ordning i denne verden, — den er ikke noe mindre enn Kristi legeme i funksjon på jord.

Om Guds menighet snart har 2000 år bak seg på jorden, har den evigheten foran seg, — den har i sannhet fremtiden for seg!

Inntil Jesus kommer igjen, vil menigheten være det mest betydningsfulle på denne jord. Gjennom den skal Herren nå ut med sitt frelsesbudskap til hele jorden. Menigheten er satt til å forvalte det evige livs ord som er mektig til å frelse mennesker der det blir tatt imot og trodd.

Mitt ønske og min bønn for menigheten er at alle som er kommet til tro, må bli bevart i en sann tro slik at evigheten blir sammen med Jesus, og at Gud gjennom menigheten må nå ut til stadig nye mennesker i nærmiljøet og gjennom vår kirkes felles arbeid langt ut over, ja, like til jordens ender.

Så takker vi Gud for menigheten og ærer Ham ved å bruke den!
Må Herrens velsignelse hvile over menigheten nå og alle dager!

Eigil Alheim

Hilsen fra en av menighetens tidligere forstandere

Da jeg hadde fått oppfordringen randt det meg straks i tanke en uttalelse under et tilsynsmøte. Dette var noen år etter at jeg hadde sluttet i menigheten og flyttet til Meløy.

Paul Devik var forstander i Tøtdal, som menigheten hette den gang. Under tilsynsmøte fikk vi en åpen og god samtale. En av dem som tok ordet var Paul Devik, han sa omtrent følgende:

«Mange menigheter er mye større enn vår, og dertil bor de mere konsentrert. De har mange aktiviteter f.eks. sangkor, ungdomsforening, gutteklubb m.m. Vi bor spredt så det er vanskelig å få satt i verk slike aktiviteter».

Og så kom det med ettertrykk: «*Men vi har det godt*» Dette bragte meg til å tenke både framover og bakover i tid. Jeg kjente jo menigheten så og si fra mine guttedager. Bernt Sandstad var mangeårig forstander, han bodde på Ytterøy og dertil var han min onkel. Jeg forsto da at menigheten hadde det godt. Godt hadde vi det i menigheten også, de årene jeg fikk være forstander der. Dette skulle love godt også for framtida.

Hvordan er det i en menighet som har det godt? Jo, den enkelte har det godt med sin Gud, og menighetsleddene har det godt seg imellom. Inn i dette gode kommer også nøden for dem som står utenfor.

Med dette som bakgrunn vil jeg sende menigheten, som min hilsen: «For jeg vet hvilke tanker jeg har med dere, sier Herren, fredstanker og ikke ulykkestanker. Jeg vil gi dere fremtid og håp. Når dere kaller på meg og kommer til meg med deres bønner, vil jeg høre på dere. Når dere søker meg, skal dere finne meg. Ja, søker dere meg av et helt hjerte, lar jeg dere finne meg, sier Herren».

Jeremia 29, 11–14.

Øystein Gilberg

Tre ønsker for jubilaranten

Kjære menighet!

La meg starte med å takke for innbydelsen til å være med på jubileet. Vi vet ennå ikke om vi får det til som familie, og dermed er det ennå usikkert for meg, men vi gjør hva vi kan. I alle fall sender jeg mine tre ønsker for menigheten, ønsker som jeg ser som grunnleggende for en framtid i Guds plan:

1. Våg å være en evangelisk menighet

Med dette ønsker jeg at syndenes forlatelse får prege deres fellesskap, «til oppreisning, kraft og fred». Ingen ting er så befriende og inkluderende som å se seg sjøl og andre som tilgitte syndere.

2. Våg å være en karismatisk menighet

Med dette mener jeg for det første at menigheten våger å ta på alvor at det er Den Hellige Ånd som virker i blant oss. Han skaper tro og knytter oss til Jesus, han bygger menighet, han utrunder oss med gaver, og han skaper lovsangen.

For det andre tenker jeg på at karismatisk menighet er en menighet som våger å ta gavene i bruk. Vi oppmuntrer hverandre til tjeneste og til å gjøre erfaringer med Gud, som vi deler med hverandre i lydighet mot Ånden.

3. Våg å være en misjonerende menighet

En av mine lærere ved Menighetsfakultetet fortalte en gang om ei jente som var begynt å gå i Frikirken i byen. Da hun ble bedt om å beskrive menigheten for noen andre, visste hun ikke annet å si enn at «de snakker så mye om Jesus der».

Så enkelt — og så vanskelig — er det å være en misjonerende menighet.

Men det er framtida for Guds menighet — også den delen som nå feirer 100-års jubileum!

Jubiler i fred og tjen Herren med glede!

Birger Løvli

Takk til en menighet som tok sjansen

Namsos menighet, eller Tørdal tidligere, tok nemlig sjansen: De sendte kallsbrev til en som var helt ny. Dermed fikk jeg muligheten til å gå inn i menighetstjeneste. Overfor dette kjenner jeg fortsatt på dyp takknemlighet. For det var menigheten jeg hadde savnet så inderlig. Nå fikk jeg vandre i et landskap av gammelt og nytt menighetsliv, og selv om dagene kunne være av ulik sort, fikk jeg med meg erfaringer som fremdeles er verdifulle for meg.

Og det var omsorg hele veien. Alt fra en nyrestaurert forstanderbolig med frodig potetåker utenfor til veiledning om møteplassene, hvem som bodde hvor i en menighet med stor utstrekning geografisk. Ennu en gang: Takk.

Å leve i en menighet betyr å være der både i gode og onde dager. Det er det geniale med menigheten: Den er det den er, uansett. I medgang og motgang, når den lykkes og når den mislykkes er den det Gud har gitt den å være: En flik av Guds-riket på jord. Samlet om ord og sakrament er den av evighetskvalitet, uaktet menneskenes dom over den. Menigheten er en mor med den dypeste omsorg for barna: Som ber, venter og håper.

Namsos menighet har vært et slikt tilfluktssted i hundre år nå. Jeg takker Gud for de som gikk foran, som holdt dette fellesskapet oppe gjennom offer og trofasthet slik at det var noe for oss i vår tid. Deres liv blir gjennom menigheten en gave til oss i dag.

Jeg har den bønn for Namsos menighet at det fortsatt må lykkes denne menigheten å forvalte arven slik at senere generasjoner takker for det.

Guds velsignelse over dagen, kjære menighet!

Trygve Wold

Gjennom 100 år

Når menighetens historie gjennom 100 år skal skrives er det heller lite kildemateriale fra den første tid å støtte seg til. Menighetens protokoller fra de første førtini år gikk tapt under bombingene av Steinkjer våren 1940. Simon Duun var på den tid menighetens forstander og bodde på Steinkjer. Huset deres ble bombet og de mistet alt de eide — der var også menighetens protokoller. Det som er tatt med her fra starten og den første tid, er hentet fra Frikirkens 50-års historie, skrevet av Andreas Holm, 1927.

Begynnelsen

I 1880—90 årene gikk det store vekselser over Namdalsbygdene. Det var flere predikanter som virket her denne tiden, men mest kjent for ettertiden er nok klokker Jørgensen. Hans skarpe og klare evangeliske forkynnelse satt dype merker etter seg, og mange ble omvendt. Dette vakte stor forargelse blant noen av prestene, og de kom med kraftige advarsler fra prekestolen. Men det så ut som det var en vind som fikk ilden til å bre seg videre utover og som ikke lot seg stanse av advarsler av noe slag. Etter hvert begynte noen av de troende å tenke frikirke. Og våren 1891 var det noen som bestemte seg for å gå ut av statskirken og danne egen frimenighet.

En av Frikirkens pionerer, Herman Hundere, var på reise i Nordland, han ble anmodet om å komme til Namdalen for å rettlede og hjelpe de som arbeidet med dannelse av menigheten. Han kom til Tøtdal 22. juni — og samme dag samlet den vordende menighet seg på gården til emisær Hartvig Lie til konstituerende møte.

Hundere ledet møtet og talte over Luk. 14. 28. «Dersom en av dere vil bygge et tårn, setter han seg ikke da først ned og regner ut hva det vil koste, for å se om han har penger nok til å fullføre det?». Så ble den nødvendige ordning av menigheten foretatt. Anton Kolberg ble valgt til eldste og Hartvig Lie til forstander. Menighetsflokkene besto av 20 voksne og 17 barn.

Møtesamvær i Betehl

Dagen etter, 23. juni var menigheten for første gang samlet til nattverd. Det var møtt frem mye folk for å se denne enestående begivenhet. Og det sies det var en fin dag med strålende solskinn. Det var bedt mye til Gud for denne dagen — og Herren svarte med rik velsignelse. Hundere foretok innvielse av forstander og eldste. Deretter samlet menigheten seg om nattverdbordet. Det var en gripende stund, og Herren fylte deres hjerter med takk og glede. Så sto menigheten ferdig til å ta fatt på sitt arbeid i Guds rike.

De første år

En har ikke eksakte opplysninger om menighetens geografiske utstrekning helt fra starten, men det var nok på Tøtdal og omegn de fleste menighetslemmene bodde. Sansynligvis var det også flere fra Otterøya, det kan vi se av at Helmer Engesvik ble innsatt som eldste allerede 7. september 1891, og Jens Skomvoll i 1884.

Senere ble det med familier fra Hamnes, Devika Årvika og Aglen. På Jøa ble det med familier fra Tranås, Duun, Skreddernes og Seierstad. Slik vokste menigheten både i antall og geografisk de første årene.

Til å begynne med holdt menigheten sine møter på gården Okسدøl, men allerede i 1892 bygde menigheten sin egen kirke på Hartvig Lies gård. Kirken fikk navnet Betehl (hebraisk = Gud hus).

Men det skulle ikke gå lang tid før den lille menighetsflokket fikk alvorlige prøvelser. Året etter menighetsdannelsen grep syndfrihetslæren om seg blant de troende, og kom også inn i menigheten. En av de eldste og noe medlemmer ble utelukket fra menigheten, og noen meldte seg ut.

Det ble en vond tid for menigheten. Enda vanskeligere ble det da Hartvig Lie sluttet som forstander i 1898 og reiste til Amerika.

Jens Skomsvold overtok etter Lie, først som ansvarlig, men senere som menighetens forstander og ble innsatt i 1898. Menigheten hadde nå ei fin og rik tid med indre vekst og modning.

Årene 1897—98 kom det ny veksel over Namdalen ved indremisjonens virke. Det ga også ny tilslutning til Frikirken. Forholdet mellom menigheten og Indremisjonen var godt, og det har fortsatt opp gjennom menighetens historie og vi er glad for at det er slik også i dag.

Det ble også en tid holdt skole for menighetens barn. Marie Saltnes var lærerutdannet og sto for undervisningen. Hvor lenge denne skolen var i drift kan vi ikke finne noen opplysninger om.

Kirkeveien var ofte sjøen og da kom en ikke utenom båten.

Forstandere kommer og går

Etter at Jens Skomsvoll døde 5. januar 1913 var menigheten uten forstander til 19. april 1914. Da ble Bernt Sandstad innsatt som forstander. Han bodde på Ytterøya og hadde 2½ måneds tjeneste i menigheten. I 1924 fikk han kall fra Ytterøy menighet og sluttet i Tøtdal. Så var en igjen uten forstander til Simon Duun ble innsatt 16. august 1924. Han var sønn av eldste Johannes Duun på Jøa. Simon Duun betjente menigheten i to perioder. Først fra 1924—35 og så fra 1938—44. Den første tiden bodde han på Hamnes, men flyttet så til Steinkjer. Etter bombingene av Steinkjer, hvor de mistet alt de eide, kom han og hans familie til Årnes på Otterøya, hvor de ble boende til 1945.

Øystein Gilberg tok imot kall fra menigheten til forstander og begynte sin tjeneste i 1944. Han bodde på Ytterøya og betjente menigheten til -49. Deretter overtok Paul Devik og var menighetens forstander fram til 1960.

Flere av forstanderne har blitt kalt fra menighetens egen midte. Arne Finanger var en av dem. Han var eldste i menigheten da han i 1960 fikk kall til forstandertjeneste og tok imot det. Han betjente menigheten i 13 år fram til 1973 da Øystein Gilberg overtok igjen og var to nye år i tjeneste. I 1975 tok Birger Løvli imot kall fra menigheten. Han flyttet nå inn i pastorboligen i Dr. Hummelsv. 3 i Namsos, som menigheten hadde kjøpt noen år tidligere. Han sluttet og flyttet til Volda i 1979. Etter det hadde menigheten en av sine lengste perioder uten forstander. For det gikk to år før en kunne ønske Trygve Wold velkommen i tjeneste i 1981. Wold sluttet i 1988 da han tok imot kall fra Ytterøy. Leif-Inge Jensen, opprinnelig fra Rødøy på Helgeland, overtok så umiddelbart og er menighetens pastor i jubileumsåret.

Trygve Wold var den første forstanderen som ble ansatt på heltid. Elers varierte tjenesten fra 3 til 9 måneder.

Tre av disse forstanderne bodde ikke i menigheten, men kom på kortere besøk. Kommunikasjonene var ikke så gode, så det ble som regel slik at de hadde møter f.eks. en uke på Tøtdal og omegn, en uke på Otterøya og likedan på Jøa. Det gjaldt å utnytte tiden så godt som mulig. Øystein Gilberg hadde som regel en to ukers tur med tre søndager.

Store avstander

De geografiske avstandene i menigheten er stor og med de kommunikasjonsmessige forhold som var tidligere, var det ikke så ofte at hele menigheten kunne samles. Men når det skjedde var gleden over å møtes stor. «Hvor deilig det er å møte, når ene man vandrer frem, en broder og søsterskare på veien til samme hjem» var fast åpningsssalme. Og det ble sunget fra hjertet.

Fremkomstmidlene var enten båt, sykkel eller bare å gå. Men det var utrolig hvor folk kunne komme langveis fra når det var sommerstevne eller konfirmasjon i Betel i Tøtdal.

Menighetsmøtene ble ofte holdt hos Berit og Normann Strand på Hamnes. Geografisk var det jo midt i menigheten. I ettertid må en undres på hvordan det var plass til alle, men gjestfriheten var uten grenser. Det var bevertning både en og to ganger — for møtene kunne vare lenge. Og vegen hjem var lang for de fleste. Det kan også være interessant å nevne at det var vanlig å legge penger under duken på bordet når bevertningen var over. Disse midlene skulle være til de gamle i menigheten som hadde dårlig økonomi. Forstanderen eller en av de eldste overbragte pengene til rette vedkommende. Før 1936 var det ingen form for alderstrygd, men slik var en altså til hjelp for hverandre. Dette får stå som et vitnesbyrd om den omsorg for hverandre som rådet i menigheten.

Konfirmasjon 1958. Fra v.: Bernt Lande, Irene Torbjørnsen, Sigurd Aglen og forstander Paul Devik.

Menighetens kasserer hadde heller ikke de store beløp å rutte med. I 1937 var inntekt og utgift henholdsvis kr. 490,— og 442,—. Året etter var inntekten 659,— og utgiften 487,—. I dag, godt og vel 50 år etter, er budsjettet på over en halv million.

Utgiftene var vel hovedsaklig lønn og reiseutgifter til forstander. Beløpet gir nok ikke et virkelig bilde av menighetens offervilje. Hvert år var det både ett og flere besøk fra alle Frikirkens virkegrener, og de fikk etter den tids målestokk gode kollekter — noe kvitteringene i Budbæreren viste.

«Mere synlig»

Frikirken førte lenge en nokså anonym tilværelse. Riktignok var det folk fra alle leire på våre møter. Fellesmøter og stevner var det også, både sammen med Misjonsambandet og Indremisjonen. Men det var lenge vi ikke hadde nattverd på offentlige møter. Disse møtene ble holdt rundt om i hjemmene.

Men etterhvert ble det slik at menigheten «markerte» seg og ble mer «synlig», — særlig i den tiden Paul Devik og Arne Finanger var forstandere. De bodde her og tjente nok menigheten langt utover den tid de hadde lønn for. Dette var også en tid da hele vårt kirkesamfunn kom mer frem i lystet. Noe synodeformann Jens Lund Andersen medvirket sterkt til.

Menigheten hadde liten eller ingen virksomhet i Namsos den første tiden. I 1949 ble det startet ei Masiforening der Johanna Saltnes og Anna Buvik var drivkraften. Etterhvert ble det noen flere menighetslemmer i Namsos, og da Arne Finanger flyttet til «byen» i begynnelsen av sekstitallet ble det etablert fast virksomhet her. Først ble det leid lokale av Norges Kristelige Ungdomsforbund i Overhaldsvegen 1. Senere i losjelokalet på Orientjørnet. I 1966 kjøpte menigheten pastorgården Dr. Hummelsv. 3.

Et sterkt ønske om egen kirke i Namsos vokste fram. Flere alternativer ble drøftet uten at det kom noe konkret ut av det. Omsider fikk menigheten tildelt kirketomt på Gullvikmoen. Pengeinnsamlingen til kirke var da allerede godt igang.

Søndag 15. september 1985 var en stor dag for menigheten. Da foretok synodeformann Sverre Jølstad den høytidelige innvielse av nykirka på Gullvikmoen. Det var blitt et vakkert og tjenlig gudshus som på innvielsesdagen nesten var for lite.

Det meste av virksomheten ble nå lagt til nykirka, samtidig som en opprettholdt fast virksomhet både på Tøtdal og Jøa.

Ny tid — nytt navn

Siden de fleste av menighetens medlemmer bodde i Namsos kommune og hovedkirka var der, ble det aktuelt med navneskifte. I 1989 ble det vedtatt å skifte navn fra Tøtdal menighet — som var det naturlige navnet da menigheten ble dannet — til: Den Evangeliske Lutherske Frikirke, Namsos menighet.

I evighetens perspektiv er 100 år ikke lang tid, men i menneskelig målestokk er det en forholdsvis lang periode. Mange ting har skjedd og mye er forandret. Nye tider betyr forandring og omstilling, slik også i en menighets liv og virke. Ikke minst har nye kommunikasjonsmuligheter betydd mye for menighetens virksomhet og struktur. Nesten hver søndag er det gudstjeneste i Namsos — og fra nesten alle menighetens «ytterkanter» kan en nå fram på under en time.

Og menighetsflokkene er trofast og tar ut på kirkevei — søndag etter søndag. Gledelig er det også å oppleve at også mange andre kommer til gudstjenestene — slik at i jubileumsåret er kirkesalen ofte så og si fullsatt. Og ved ekstra anledninger er lillesalen god å ha.

Men om nye tider betyr forandring og omstilling så står hovedsaken fast. Evangeliet forkynnes og lovsangen stiger opp til menighetens hode og Herre, Jesus Kristus. «For i hele verden er det blant mennesker ikke gitt noe annet navn som vi kan bli frelst ved».

Eldsterådet i 1988. Bak fra. v.: Ole Lande, tilsynsmann Per Arne Stavnes, pastor Leif-Inge Jensen, Oddvar Aglen, Toralf Finanger og Jarle Tøbjørnsen.

Og når en så ser tilbake blir det ganske tydelig at det er Herrens misgunnhet som har holdt oss oppe. Ronald Fangens salme: «Guds menighet er jordens største under» passer veldig godt på oss.

Medlemstallet har gjennom alle år vært mellom 50 og 60 i fullt medlemskap. Men selv om menigheten har vært forholdsvis liten og bor spredt, har en bare i korte perioder vært uten forstander. Og som en fast tilstedeværelse har det alltid vært et ansvarsbevisst eldsteråd i menigheten.

Eldsterådet har gjennom tidene vært følgende: Anton Kolberg, Jens Skomsvold, Helmer Engesvik, Anton Leirvik, Thorvald Vindseth, Johannes Duun, Andreas Devik, Peter J. Devik, Andreas Hamnes, Simon Hodø, Arne Finanger, Johannes Aglen, Ole L. Aglen, Jarle Tøbjørnsen, Toralf Finanger, Ole Lande Oddvar Aglen.

Eldsterådet i jubileumsåret er: Jarle Tøbjørnsen, Toralf Finanger og Ole Lande.

Foreninger og søndagsskoler

Det var helt fra begynnelsen tatt opp arbeid for Finnmarksmisjonen. Senere for Kinamisjon og en tid også for Israelsmisjonen. I 1902 ble det stiftet to kvinneforeninger og i 1912 en tredje.

I 1923 begynte en barneforening å arbeide for barneheimen i Kåfjord. Den ble ledet av Johana Aglen frem til 1930, da Borghild Aglen overtok. Det ble hver høst sendt klær og julegaver til barneheimen. Poteter og grønnsaker ble også samlet inn. Disse gavene fikk en sende fraktfritt med hurtigruta. Denne transporten ble det dessverre slutt på under krigen da hurtigruta gikk svært uregelmessig.

Fram til syttiåra var det ialt seks misjonsforeninger i funksjon. To av disse i samarbeide med Misjonssambandet, bl.a. på Hoddøya og på Aglen. Det ble også arbeidet for Fredtun, uten at det var noen organisert forening. Men Berit Strand, Kari Holm, med flere holdt hver høst en basar (Beritbasaren) til inntekt for Fredtun.

Ungdomsforeningen «Vinkvisten» har møte i Vasslia 1936.

Søndagsskolen på Fosslund i 1956 med søndagsskolelærer Arne Finanger bak til v.

I 1936 ble det startet ungdomsforening på ytre Otterøy. Den fikk navnet «Vinkvisten», og ble ledet av Arne Finanger de første årene. Noen av de eldre var svært skeptisk til dette foretaket, de følte seg ikke trygg på hva den yngre garde kunne finne på. Men det gikk fort over — og snart var alle aldersgrupper fra 2 til 80 år på møtene. Foreninga var i virksomhet fram til 1944. Det var også ei ungdomsforening i virksomhet i området Fosslund—Stranda—Hamnes i 60—70 åra.

Det er vanskelig å si når den første søndagsskolen ble startet. Men det er mest sannsynlig at det var på Nord-Statland mellom 1915 og 1920 ved Ludvig Bårdsen. Det som er sikkert er at den ble ført videre av Misjonsforbundet ved Nils Nilsen (Nils smed).

Alf Finanger og Johs. Aglen startet Devik søndagsskole i 1924. Den var i drift til 1973 — og Johannes Aglen sto som lærer hele tiden. Videre var det søndagsskole på Seierstad ved Arthur Juul fra 1930. på Ledang ved Alf Finanger fra 1935, og senere ført videre av Toralf Finanger. Årnes ved Hardis Duun fra 1940 — den ble ført videre i 1945 av Hanna og Signe Årvik og de siste årene på Alte og Arnhild og Karstein Aglen.

Arne Finanger startet søndagsskole på Fosslund i 1942. Samme år begynte Simon Hoddø med søndagsskole på Hoddøya. I 1975 startet Arna

Elsa Marie Moe.

og Ole Lande opp søndagsskole på Svea/Kammen. Den ble drevet til 1989 da det ble søndagsskole i Frikirka i forbindelse med gudstjenesten.

En har ingen statistikk over hvor mange barn som har gått på søndagsskole. Men det må gjennom tidene ha blitt en stor flokk som har fått livets ord sådd i barnehjertene. Og at det har båret frukt det vet vi — og vi tror at det fremdeles skal gjøre det.

Menigheten har også sendt ut en misjonær. I september 1972 reiste Elsa Marie Moe til Taiwan og var Frikirkens misjonær der fram til august 1987. Misjonens sak har slik kommet nærmere og vår bønn er at Herren igjen kaller mennesker til denne tjeneste i vår menighet.

Byggetider i menigheten

Det foregår en kontinuerlig bygningsarbeide i en menighet. Ved Ordet og Ånden bygges vi stadig til å være et levende tempel for Herren. «Vi er hans hus og kirke nu. Bygget av levende stener» synger vi i Grundtvigs salme. Likevel, dette levende tempel trenger et jordisk hus å holde til i — og på våre breddegrader bør det også være gode hus som holder kulde og snø ute.

Som nevnt i vårt historiske tilbakeblikk gikk menigheten igang med å bygge sitt eget kirkehus på Tøtdal allerede året etter at menigheten ble

Kirketømmeret slepes til Otterøya for å sages.

Ivar Holand pusser grunnmur.

*Korset er kommet på plass.
Bernt Lande og Tore Skorstad.*

startet. Foruten vedlikehold på dette huset har Frikirka og firkirkefolk vært medansvarlig i forbindelse med flere bedehus i distriktet. Men det skulle gå mange år før det ble gått igang med flere kirkebygg i menigheten.

Pastor Trygve Wold tar imot nøkkelen fra byggekomitéformannen Bernt Lande, synodeformann Sverre Jølstad ser til at det går riktig for seg:

Nyrestaurert pastorbolig høsten 1989.

Fra høsten 1980 ble det ei hektisk dugnadstid som skulle vise seg å vare nesten uavbrutt fram til nykirka på Gullvikmoen i Namsos ble innviet høsten 1985. Menigheten var uten forstander og en fant da at en måtte nytte høvet til å restaurere pastorboligen mens den var tom. På vårparten -81 var huset ferdig og da familien Wold kom flyttende fra Alta, var huset nyrestaurert. Men alt samme høst ble det ny dugnadssjau. Denne gang på Alte på Otterøya. Frikirken overtok i 1977 Solvang skole. Den hadde etter at skolen var nedlagt vært brukt som grendehus, disponert av en sjømannsmisjonsforening. De så seg imidlertid ikke istand til å holde huset vedlike, og Frikirken fikk overta det vederlagsfritt. Det var betydelige råteskader på huset, så de ble både en kostbar og arbeidskrevende restaurering. Men det ble da til slutt et godt og tjenelig lokale.

Tomta til eget kirkebygg i Namsos var klar og i 1984 fikk vi byggeløye. Bernt Lande ble valgt til formann i byggekomiteen. Han sa opp jobben han hadde og ofra seg fullt og helt til kirka sto ferdig. Tore Skorstad ble leid som fagmann — og han var den eneste på lønningslista under byggingen av kirka.

I Haggai 1.8 står det: Dra opp i fjellet og hent tømmer. Bygg templet så vil jeg ha behag i det og vise min herlighet der, sier Herren.

Toralf Finanger tilbød gratis skog, så det var bare for dugnadsgjengen å sette hogsten igang. Istedet for å dra opp i fjellet holdt vi til nede ved

sjøen. Tømret ble slept til Fosslandsosen og kjørt videre til Egild Fosslands sagbruk, hvor det ble skåret til riktig dimensjoner.

I august -84 kom graving og betongarbeide igang, og dugnadsgjengen møtte villig opp igjen. Det var et enestående fint vær utover høsten og vinteren, og allerede til jul var bygget under tak. Arbeidet gikk jevnt og sikkert fremover til en i september -85 kunne innvie den vakre og tjenlige kirka. Det var en fin og minneverdig festdag som kommer til å stå som en av de store dagene i menighetens liv — og hvor gjennomgangstonen var klar: Gi Herren ære!

Siden har hammer, sag og spiker igjen vært flittig brukt. Høsten 1989 ble pastorboligen påbygd og grundig restaurert utvendig med bl.a. ny bordkledning. Per Torbjørnsen, Ivar Holand og Sverre Lande utgjorde her grunnstammen i dugnadsgjengen.

Menigheten i fest

Gjennom 100 år er det mange festdager å se tilbake på. Enten det er store kirkedager med konfirmasjon, dåp, kirkeinnvielse, storstevne og presbyteriemøte, eller slik som Arthur Juul beskriver et vanlig menighetsmøte i nr. 50 av *Bubærerens* 1939:

En høytidsdag

«Vi har nu hatt besøk av vår forstander Simon Duun, og han har farten rundt i de mange distrikter. Nu søndag 4. desember var vi samlet til menighetsmøte hos Norm. Strand ved Skomsvold. Det var to unge piker som hadde begjært å bli opptatt i nadverdsamfundet. Og der var et særdeles godt oppmøte, tross at det var en rusket adventsdag.

Vår gamle eldstebror Th. Vindseth åpnet med Luk. 22. 18—30. S. Duun talte så over Salme 110.3. Det var særlig til de unge som skulle opptas. Før nadverden talte han over 1. Pet. 1. 14—21.

Presbyteriemøtet på Otterøya 1946.

*Dåp er festdager
i menigheten*

Gud gav oss en velsignet og dyrebar stund om ord og sakrament.

Vi ble rikelig og godt bevertet både da vi kom og da vi reiste. Det stod så visst ikke i rasjoneringens tegn. Men så var det å bryte opp også denne gang. Men vi reiste hjem med nytt mot, styrket av denne mat. — Tenk, vi hadde vært samlet til menighetsmøte! Og så var der så mange som møtte opp.

Hilsen Åpb. 3.11»

Menighetsmøtene var feststunder. På grunn av avstander og kommunikasjon var det ikke så ofte de møttes. Men det var ikke bare den menneskelige gjensynsglede som gjorde det til «en høytidsdag». De helliges samfunn, forkynnelsen, vitnesbyrdene og nattverden varmet, velsignet og ga nytt mot på veien videre. Og slik er det også i menighetens jubileumsår. Festdagene er ikke bare de spesielle anledninger og «store» dager — men også når menigheten kommer sammen og får erfare Jesu nærvær og det samfunn vi har med hverandre som grener på det samme vintre — lemmer på det samme legeme.

Men store festdager var det også når frikirkefolk fra et større område satte hverandre stevne. Menigheten har flere ganger stått som arrangør for prebyteriemøtet i Nordre Presbyterium. De kom fra nord og syd og mange ble det på Otterøya i 1946. Boligstandarden var ikke som i dag.

Husene var små og beboerne mange, men «hvor det er hjerterom er det også husrom». Det fikk møtedeltagerne erfare.

Fra Meløy kom en flokk på rundt tjue personer med Torrisens «Martha». De øvrige menigheter var ikke så godt representert, men presbyteriet var stort den gang, så tilsammen ble det mange som skulle ha både overnatting og mat. Møtene ble holdt i Skomsvold bedehus og bespisningen foregikk i Folkehallen ikke langt fra bedehuset.

Menighetens forstander Øystein Gilberg og presbyteriets øvrige gode gamle forstandere sto for den åndelige føden. Petter Ravnå med sønnene Ole og Kåre deltok flittig med god og opphyggelig sang.

Siste gang menigheten var vertskap for presbyteriemøtet var i august 1990. Forskjellen fra 1946 blir stor både når det gjelder antall deltakere, bekvemmelighetsforhold og slike ting. Nykirka med rundt 180 sitteplasser + møterom og kjøkken i sokkeletasjen ble ikke stor nok for det behovet nåtidens presbyteriemøter har.

De fleste møtene og bespisningen ble derfor lagt til Nauma videregående skole. Det var et rikt og godt møte som hadde god oppslutning både fra lokalmiljøet og de tilreisende. Flere kvelder og under gudstjenesten søndag var den store salen på Nauma nærmest fullsatt. Synodeformann Eigil Alheim var sammen med pastorer fra presbyteriet talere under samlingen, hvor en også kunne glede seg over mange fine sang og musikkinnslag.

Fest og mat bærer sammen.

I jubileumsåret er det mye å glede seg over. Menigheten har en god kontaktflate og opplever at det stadig er nye mennesker innom på gudstjenester og samvær. Flere nye medlemmer har kommet til det siste året og gir uttrykk for at det å tilhøre menigheten er en glede og at det betyr mye for dem.

Går vi inn i gudstjenesten en vanlig søndag er kirkesalen rommelig fullsatt med barn og voksne, unge og eldre. Lovsangen setter sitt preg på samlingen — noen ganger ledsaget av pianomusikk, og av og til med både

Hele fire fireåringer fikk sin kirkebok på Henrikke's dåpsdag.

Ungdomskoret «Hagios».

bassgitar og slagverk. Oddvar Aglen er trofast på orgelkrakken — slik han har vært det i mange år. Sang og musikk hører med — og ikke minst er det en fryd å se barneflokken som stiller opp og synger: «Min båt er så liten» — mens Ole Lande trakterer trekkspillet.

Annenhver torsdag er det hobbykveld på Alte. Det er et yrende liv når mellom 30 og femti barn skal pusse, lime, male og snekre. Boller og saft får god avsetning. Guds ord blir sådd i unge barnehjerter.

Det samme yrende liv gjør seg gjeldende i frikirkekjelleren i Namsos annenhver tirsdag. Det startet like etter at nykirka var tatt i bruk. Og mange er det som har vært innom Hobby'n også her. Det startet med sang og andakt. Så kommer hobby sakerne på bordet, — ivrige hender og hjelpsomme ledere former og dekorerer. Bollene glir også her ned på høykant før barneflokken farer ut døra, med et: Velkommen igjen om fjorten dager.

Gløtter man på døra til Frikirka på Gullvikmoen en torsdagskveld vil en kunne se en flokk sangglade mennesker som ivrig forsøker å holde sin stemme — mens Leif—Inge Jensen feker og dirrigerer. Det er menighetskoret som har sin faste øvelse. Koret startet opp høsten 1989 og har i jubileumsåret 17—18 medlemmer.

Noe friskere sang kan en høre om en ser innom på onsdag kveld. Da er det ungdomkoret «Hagios» med menighetsarbeider Ketil Willard som øver. Her synges det alt fra acapella til sang med piano, synt, slagverk og bass. Med iver synger de til Jesu ære. «Jesus, Jesus, bare du er min klippe» lyder det med ungdommelig glød.

Hundreåringen er frisk og sprek. Nye steder har kommet på menighets kart. Rørvik og Osen er de siste — og vi gleder oss, og spør kanskje med undring: Hvor går veien videre Herre? Og så må vi si: Der du viser vei — der vil vi gå. Gi oss frimodighet og kraft til å forkynne evangeliet slik at mennesker kan bli frelst, og at vi som menighet og kirke kan være et åndelig hjem på jorden for alle som søker den.

Tallenes tale

Tall forteller også noe om historiens gang. Fra sin begynnelse i 1891 og gjennom 100 år er det ikke få som har tilhørt menigheten. Mange er det også som har «vært med» på samlinger om Guds ord, enten det nå var på søndagsskole, hobbyklubb, barneforening, gudstjenester og møter.

Det har aldri vært ført noen statistikk over hvor store forsamlinger det var. Men det som foreligger er statistikk over medlemmer i fullt og begrenset medlemskap og barn. Likeså over kirkelige handlinger.

År	Fullt medl.sk.	Begrenset	Barn	Dåp	Konfirmasjon	Vigsel
1891	20		17			
1905	33	5	27	1	1	
1920	48	26	12	3		1
1930	61	16	22	7	2	
1939	50	23	25	1	2	
1950	49	25	17			
1967	63	29	26			
1978	56	26	24	2	1	
1990	65	33	25	2	5	1

Menigheten har gjennom disse hundre år hatt 17 eldstebrødre og 10 forstandere.

Frikirken aktuelt i dag?

Av Leif-Inge Jensen

Den jubilerende menighet har gjennom hele sin historie tilhørt Den Evangelisk Lutherske Frikirke, som har sine røtter tilbake til 1877. Det hele startet i Arendal med presten Paul P. Wettergreen som foregangsmann og Frikirkens første forstander.

Dannelsen av den første lutherske frikirkemenighet kom etter grundig overveielse og kamp. Lenge hadde det vært en reformbevegelse i statskirken som ville få bukt med den embetsbetonte kirkelighet og å fri kirken fra verdslig innblanding. Samtidig med ønsket om å løsrivelse fra statskirkesystemet gikk det også en dyptgripende vekkelse som slo ut i full kraft i 1870-årene på Sørlandet.

Bruddet med statskirken var resultat av et nytt menighetssyn og i Frikirkens 75-års historie formulerer Paul Solberg dette synet slik:

«Kirken var fra begynnelsen *frikirke* . . . Men det at kirken sto fram som frikirke, og i den apostoliske tid fortsatte å være frikirke, gir ingen grunn til å tenke at frikirkeformen vesentlig betegner et begynnelsesstadium. I det nye testamente, der det er tale om menigheten, finnes ingen antydning i den retning. Det som sies om menighetens liv, virke og ordning er preget av synet på kirken som en *fri kirke*.» Solberg hevder at en hedensk stat (som Rom) eller senere endringer i statens forhold ikke skal influere på dette syn. Det nye testamente «setter et tydelig skille mellom verdslig og kirkelig myndighet og setter tydelig skille mellom verden og Guds folk. De vantro står utenfor menigheten, menigheten er Guds folk . . . Veien inn i menigheten la apostelen klart fram på pinsedag: «Omvend dere, og enhver av dere la seg døpe på Jesu Kristi navn til syndenes forlatelse, så skal dere få Den Hellige Ånds gave».

I april 1991 var biskop Andreas Aarflot invitert til et temamøte i Vestre Frikirke i Oslo omkring forholdet stat og kirke. Der ønsker han Frikirken velkommen tilbake til moderkirken og sier blant annet: «Jeg ser fram til den dag Frikirken blir en småkirkebevegelse i Den norske kirke».

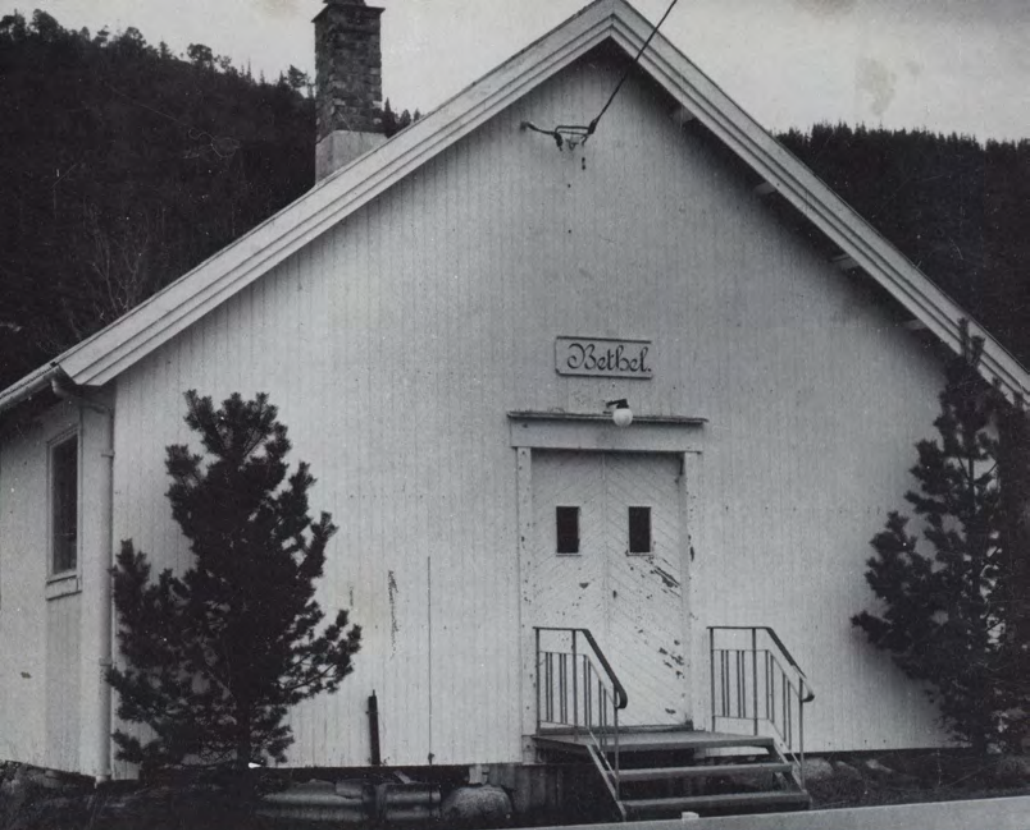
Er dette en aktuell tanke den dag det eventuelt blir et brudd mellom stat og kirke? Det som har skjedd den siste tiden i statskirken tilsier ikke det. For her har kirken vært med på å avsette prester som klippefast står

på Guds ord — mens andre som forneker sentrale lærespørsmål får bli. I tillegg er det ikke bare statskirkeordningen som er et problem — det er også folkekirken, der alle dømte (uansett tro) har stemmerett og avgjørelsesmyndighet. «Menigheten er Guds folk . . .» skrev Paul Solberg. Det er hos dette folk kallsretten og myndigheten skal ligge. Hverken staten eller folket som sådan skal han noen innflytelse her. Menigheten selv skal kalle sine hyrder — og har da også retten til å avsette de som ikke lærer og lever etter Guds ord.

Frikirketanken er fortsatt like aktuell, og Frikirken er med sin tilstedeværelse et nei både til stats- og folkekirketanken.

Men vi vil først og fremst være en kirke og menighet som sier JA. Ja til Guds ord som eneste rettesnor for tro, lære og liv. — Ja til å være en levende menighet der Jesus er i sentrum og der Åndens gaver er i funksjon. — Ja til å være en åpen og inkluderende menighet der tilgivelse og syndenes forlatelse lyder sterkt — og der kallet til hellighet og etterfølgelse er levende.

Frikirkens og vår menighets berettigelse ligger i at vi står fast på Guds ord — også i de saker som allerede er og i årene framover vil være vanskelig for den menneskelige tanke å holde fast på. Må Gud gi at vi er sannheten tro — i kjærlighet.

«Betel», menighetens første kirkehus.